



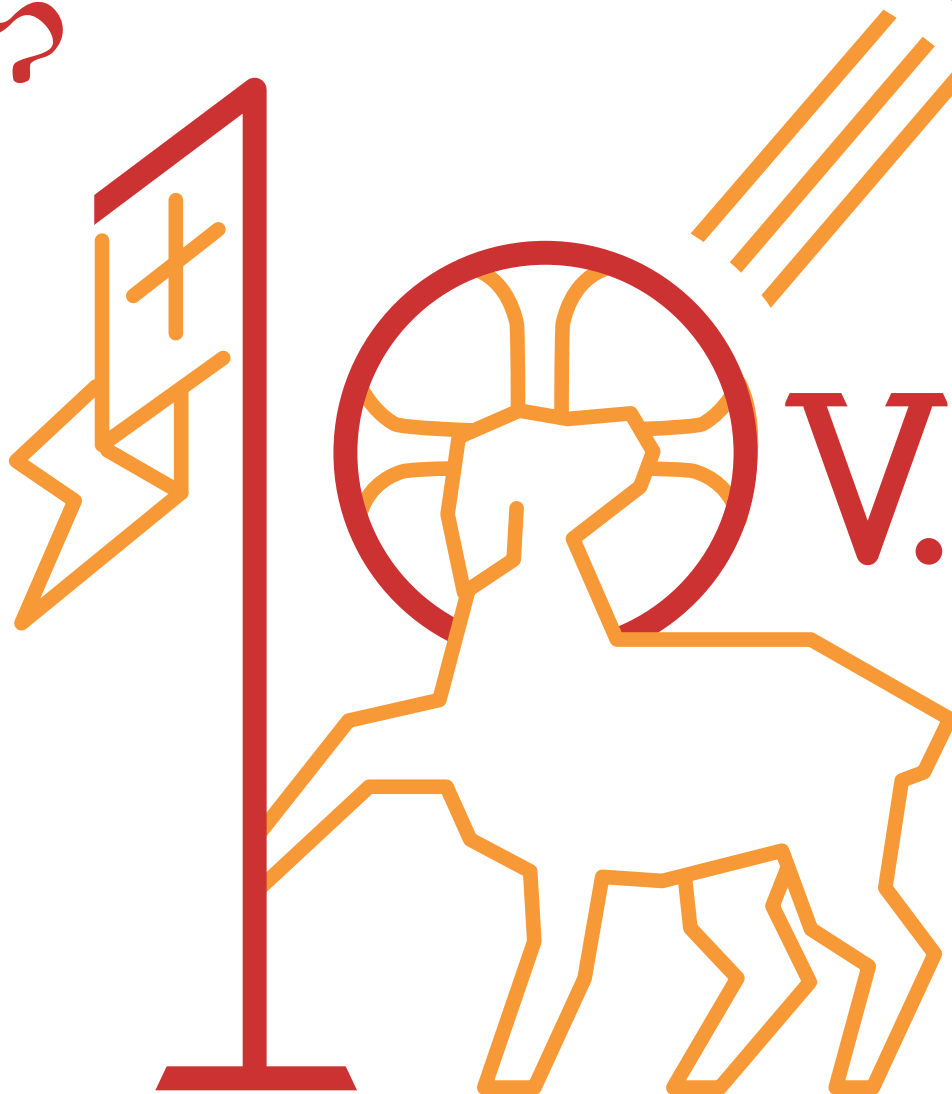
STEFANOKSEN LUTERILAINEN SRK
UUTISKIRJE 1/2020 TAMMIKUU



Suomen evankelisluterilainen
Lähetysliiketoiminta

www.lhpk.fi

SEURAKUNTAamme



2010-2020

RAAMATTU, MAALLIKOT, LÄHETYS

Stefanoksen luterilaista seurakuntaa ja koko Lähetys-hiippakuntaa voidaan luonnehtia raamattukeskeiseksi, maallikkokeskeiseksi ja lähetyskeskeiseksi.

Raamatun sana on kaiken elämän lähde. Ilman sitä seurakunta kuolisi ja kuihtuisi. Tämä on vahvasti ollut Rovaniemelläkin mielessä, kun seurakuntaa on lähdetty rakentamaan. On haluttu kuulla sellaista julistusta, joka ei turhenna sitä, mitä Raamatusta voidaan itse lukea. On saatava varmasti nojata Jumalan hyvään tahtoon, jonka hän ilmoittaa käskyissään ja siihen suureen pelastukseen, jonka Jeesus Kristus hankki historiassa todella tapahtuneessa kuolemassaan ja ylösnousemuksessaan.



Tämä sanoma pelastuksesta asuu runsaasti keskuudessamme. Raamatun sanomaa tahdomme saarnata ja laulaa. Jumalanpalveluksessa emme tyydy pikaruokaan, vaan Raamattua täynnä olevaan liturgiaan ja virsiin. Meille on rakas Raamatun ilmoittama pyhä kaste ja Jeesuksen asettama ehtoollisen sakramentti, jonka Herra asetti meidän usein syötäväksemme ja juotavaksemme. Tärkeää on Jeesuksen sanassaan antama synninpäästön lahja sekä hänen asettamansa paimenvirka. Raamatun keskeisenä pitämisessä on usein jouduttu myös kantamaan ristiä, väheksyntää ja jopa pilkkaa.

Toisekseen lähetyshiippakunta on maallikkokeskeinen. Meillä ei ole verovaroja, ei ole monia palkattuja työntekijöitä, ei ole mahtavia kirkkoja. Mutta on olemassa tavallisia kristittyjä ihmisiä, joille sana on rakas, joille jumalanpalvelus on rakas. On ollut halu säilyttää nämä aarteet. On haluttu rakentaa seurakuntaa, huolehtia siitä kuin perheestä. On siis tultu rakentamaan omalla läsnäolollaan ja rukouksillaan seurakuntaa. Kuka on lisäksi toiminut suntiona, kirkkokahvittajana, leiponut, äänittänyt, mainostanut, pitänyt pyhäkoulua, ollut kanttorina, kutsunut muita ihmisiä kirkkoon. Moni on myös taloudellisesti tehnyt mahdolliseksi seurakunnan toiminnan.

Kolmanneksi Stefanos on lähetysseurakunta. Työ täällä on aloitettu Oulusta käsin. Sitten Stefanos itsekin on saanut mahdollistaa uusien seurakuntien perustamisen: Sodankylään, Meri-Lappiin ja Utsjoelle. Lähetystyö on koko seurakunnan yhteistä toimintaa. Tässäkin jokainen kirkossakävijä on mukana. Kun Stefanoksen toimintasuunnitelmia on tehty, niin alusta lähtien on mielessä ollut tämä lähetysnäky. On kirjattu, että tahdotaan palvella koko Lapin hengellisiä tarpeita. Tiedämme, ettei työ ole täydellistä. On paljon tehtävää. Silti katsomme tänäänkin suurempaa kuvaa, ja ajattelemme pidemmällä tähtäimellä. Emme tee työtä vain itseämme varten. Emme lahjoita vain itseämme ajatellen. Rakennamme vuosikymmenten päässä olevia tarpeita varten, jos Herramme ei ennen sitä palaa. Tahdomme lahjoittaa niin, että voimme tukea toisia.

Jumalan ikuisuudesta alkanut lähetys on siis työmme keskuksessa. Raamatun sanassa meillä on koko itsensä antava Jumala; Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Tämän Jumalan käsiin olemme saaneet jo keskuudes-



Antti Leinonen
Srk:n vastuupastori

tamme täysin jättää kourallisen kilvoituksessaan perille päässeitä. Sana on tehnyt työnsä. Kilvoittelevasta kirkosta on muutettu riemuitsevaan kirkkoon. Tämä iankaikkisuusnäköala silmissämme saamme edelleen rakentaa seurakuntaa, jossa kaikki taivaan aarteet meille annetaan.



Esirukouspyynnöt:

- ◆ seurakunnan rakentuminen Rovaniemellä, Sodankylässä, Meri-Lapissa & Utsjoella
- ◆ lähetystyö Suomessa ja maailmalla
- ◆ seurakuntien talous
- ◆ turvapaikkaa hakevat kristityt
- ◆ varhaisnuorten toiminta ja pyhäkoulutyö
- ◆ pastorit perheineen



YHDESSÄ

'...ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.' (Joh 1:4)

Oma aikani Stefanoksen yhteisön toiminnassa alkoi vuoden 2011 alussa, ja paikkakunnalta muuton vuoksi, suhde Stefanoksen luterilaiseen seurakuntaan etääntyi kesällä 2016. Olin ollut Luther-säätiön toiminnassa aktiivisesti mukana jo vuosia muilla paikkakunnilla, joten oli täysin luontevaa hakeutua Rovaniemellä Luther-säätiön toimintaan mukaan. Ensimmäiset messukokemukset Rovaniemen jumalanpalvelusyhteisön messuissa olivat lämpimiä. En toki olisi muuta voinut odottaakaan, olinhan muualla Suomessa jo päässyt kokemaan Luther-säätiön messujen sekä yhteisöjen toimintaa. Kuten muissakin Luther-säätiön yhteisöissä, myös Rovaniemellä oli ilmeistä yhteisön jäsenten vahva vastuun otto toiminnan järjestämisestä ja ylläpidosta. Samalla tavalla, kuin muuallakin Luther-säätiön yhteisöissä, pastorin täydellinen antautuminen palvelutehtävään, oli kaikessa Jyrki-pastorin olemuksessa ja toiminnassa totta. Pastori Juha Muukkonen oli käynyt aiemmassa seurakunnassani Kajaanissa pitämässä messuja. Juha, ja Juhan vahvat lakia saarnaavat, mutta aina evankeliumin julistukseen kohoavat saarnat, olivat minulle entuudestaan jo tuttuja. Tutun Juha-pastorin mukanaolo jumalanpalvelusyhteisön toiminnassa oli myös tärkeä sidos. Minä tunsin tulevani kotiin.

Jumalan voima saa tilaa ja näkyvyyttä meidän heikkoudessamme. Paimenemme ääni kutsuu meitä

virvoituksen ja elämän lähteelle. Me kuulemme ja seuraamme paimenemme ääntä, sillä omat voimamme jo ehtyvät, jalkamme ontuvat, kätemme eivät enää jaksaa, ja on jo niin kovin jano. Luther-säätiön toiminnassa aiemmin, ja Rovaniemelläkin, paimenen äänen ovat kuulleet elämän kolhimat, aiemmissa seurakuntayhteyksissä loukatut tai pettyneet, oman heikkoutensa tunnustavat ja paimenen ääntä etsivät ihmiset. Me olemme rampoja jokainen. Vaikkemme niin tunteneetkaan kaikki toisiamme kovin hyvin, vaikka vuorovaikutuksemme messuissa ja muissa tilanteissa oli satunnaista ja lyhytsanaista, koin vahvan luottamuksen ja yhtenäisyyden ilmapiirin. Olimme ja olemme yhdessä, yhtenä rampojen joukkona, paimenemme huolenpidossa.

Olin kerran tai kaksi kertaa aiemmin tavannut Antti Leinosen Opiskelija- ja koululaislähettyksen toiminnassa. Mielikuvani Antista oli se, että Antti on kovin hiljainen, tarkkaileva, pohdiskeleva. Kun olimme saaneet lahjana lupauksen ja luvan Luther-säätiöltä, kutsua seurakunnalle paimenen, ja kun Antin nimi nousi vahvasti esille, eräs Anttia paremmin tunteva henkilö sanoi: 'Jos saatte Antin, saatte yhden parhaista Raamatun opettajista.' Mutta emme saaneet pelkästään Antti-pastoria, vaan me saimme aarteena koko Leinosen perheen. Kun kokonainen nuori perhe tekee elämänsä isoja ratkaisuja, ja muuttaa pohjoiseen vieraalle paikkakunnalle meidän seurakuntamme vuoksi, se oli valtava luottamuksen osoitus meille.

Minulla oli henkilökohtaisesti erittäin repiviä ja kokonaisvaltaisesti uuvuttavia vaiheita työelämässä. asiat olivat niin vaikeita, etten voinut niistä oikein kenellekään puhua. Sunnuntain messut olivat minulle elintärkeitä keidashetkiä. Saimme jakaa kanttorin tehtävää Terhin ja Saaran kanssa, ja tämän tehtävän kantaminen oli minulle hyvin tärkeää. Aina en ehtinyt niin paljoa valmistautumaan virsiä harjoittelemalla, mutta koin kuitenkin armollisena seurakunnan suhtautumisen toistuviin virheisiin. Koin hyvin voimakkaasti ehtoollisalttarille polvistumisen. Sinne kannoin ne taakat, jotka mieltäni kuormittivat.

Pastoreiden rooli Lähetysshiippakunnan seurakuntien paimenena on keskeinen ja tärkeä. Palvelutehtävä on valtavan arvokas, ja sen vaikuttavuus seurakuntalaisten elämään on suuri. Pastorin elämä yhdessä seurakuntalaisten kanssa, viikosta viikkoon, kuukaudesta kuukauteen ja vuodesta vuoteen, voi kerätä kuormituksen taakkaa pastorin harteille, ellei ole riittävää palautumisaikaa ja mahdollisuutta uudistua tavalla tai toisella. Pastorin ja pastorin perheen tukeminen ja huomioiminen on todella tärkeää pitkällä aikajänteellä. Ajan kuluessa, ja varmaan omienkin maallisen työelämän kokemusten myötä, näen tämän asian koko ajan tärkeämmäksi yleisesti seurakuntaelämässä, ja erityisesti Lähetysshiippakunnan toiminnan muodossa.



Markus Tykkyläinen

Srk-vaikuttaja vuosien varrelta

Olen aina kiitollinen Lähetysshiippakunnalle siitä, että saimme aloittaa toiminnan Rovaniemellä, sekä Stefanoksen yhteisölle kokemastani seurakuntayhteydestä. Toivon siunausta koko seurakunnalle, sekä erityisesti Antti - pastorille perheineen, Jyrki - pastorille perheineen sekä kaikille muille pastoreille, jotka ovat varmistaneet messujen järjestymisen sunnuntaisin.

KANTAMAAN NIMEÄ

Muutin Rovaniemelle Keminmaalta elokuussa 2010. Keminmaalla olin käynyt paikallisen ev. lut. srk:n messuissa. Keminmaalla tilanne oli vielä silloin hyvä; saattoi luottaa että julistus oli aitoa Jumalan sanaa. Rovaniemellä kävin aluksi pääkirkossa, mutta huomasin, ettei siellä julistus ollut hengeltään sellaista kuin Keminmaalla. Mustosen Kaisalta kuulin, että Rovaniemelläkin toimii Kansanlähetyksen Raamattupiiri. Hakeuduin aluksi sinne. Siellä kuulin Luther-säätiöstä, että sillä on messuja Rovaniemellä. Keminmaan vuosilta tuttu mies Juha Muukkonen alkoi tuona syksynä pitää heprean kursseja Rovaniemellä. Menin sinnekin ja Juha sanoi toimittavansa Luther-säätiön messuja Rovaniemellä ja kehotti tulemaan sinne. Niinpä eräänä lokakuuisena pyhääamuna suuntasin kohti adventtikirkkoa, jossa messut silloin pidettiin ja tunsin yhteisön heti omakseni. Anttisen Jyrkin saarnojakin olin kuullut jo Keminmaalla, kun hän oli siellä suorittamassa harjoittelua eräänä keväänä.

Sittemmin syntynyt yhteisömme järjestäytyi seurakunnaksi ja olen ollut seurakuntaneuvoston jäsen alusta saakka. Seurakuntamme on tiivis yhteisö, jossa kaikki tuntevat toisensa ja iloitsevat jokaisesta uudesta tulijasta. Olen toiminut myös pyhäkouluvastaavana. Opettajana olen kokenut pyhäkoulutyön rakkaaksi.

Stefanoksen nimeä kantava seurakunta muistuttaa ensimmäisestä marttyyristä, joka oli nöyrä Herran palvelija; diakoni ja evankelista. Apostoli Paavali oli läsnä Stefanoksen kivittämisessä äänettömänä yhtiömiehenä ja Paavali näyttää kirjeissään pitävän Stefanoksen rohkeutta esikuvanaan. Stefanos muistuttaa myös siitä, että kristityt ovat maailmalla vainottu ryhmä.

Meillä Suomessa saamme olla kiitollisia, että meillä on vapaus kokoontua messuihin. Ainakin vielä.



Markus Romakkaniemi
Srk:n neuvoston jäsen

Jumalan valtakunnan työ on kaikkien seurakuntalaisten työtä. Seurakunta toimii kaikissa jäsenissään. Uskovan ei pidä myöskään jäädä yksin, sillä seurakunnan perheväessä saa vahvistusta uskollen ja toimitaan toistemme kuormia kantaen.

EI TARVITSE "ARPOA" MESSUKIRKKOA

Runsaat kymmenen vuotta sitten päätimme vaimon kanssa, että pyrimme osallistumaan messuun joka pyhäpäivä. Mutta sitten Rovaniemen pääkirkossakin alkoi olla ongelmana se, ettei saarna tai saarnaaja tuntunut "sopivalta" ja hengellistä opetusta ei enää saanut. Tuolloin ratkaisuksi koitui Rovaniemellä alkanee Lähetyshiippakunnan messut, joiden saarnamiestä ei tarvinnut etukäteen tarkistaa ja valita "mihin kappeliin kehtaa suunnata" - ja saarna on aina "ruisleipää".

Vaikka kaipaamme edelleen esim. Tuomasmessun reippaampia lauluja, ovat virret kuitenkin nuoruudesta asti tuttuja. Tuttu liturgia tuntuu turvalliselta ja kun sen kulkuun ei tarvitse kiinnittää huomiota, voi paneutua sisältöön – jokaisella vuorolaululla ja yhdessä luetuilla teksteillä on vahva sanomansa.

Tärkeää on myös se, että paimen tuntee laumansa ja lampaat eivät vierasta toisiaan. Vaikka suomalainen tykkää takarivipaikasta pylvään takana, niin tähän porukkaan kyllä uskaltaa tulla sisemmällekin. Ja voi tarjota apuaankin ja voimme siten toimia yhdessä seurakunnan parhaaksi. Nyt vaikuttaa siltä, että lauma on tullut jo niin tutuksi, että siihen virallises-
tikin liittyminen on jo käynyt mielessä - varsinkin, jos kansankirkko jatkaa nykysuuntimallaan...

Sirkku ja Markku

PIENIN ASKELIN...

Ensimmäinen muistoni messusta oli kun olin pieni, niin piirtelin pöydän ääressä. Siellä oli myös serk-
kujani ja mummo. Laulettiin Aasilla ratsastaa ja Pieni liekki. Siellä oli sellaisia tarrakuvia missä oli Jeesus ja muitakin. Pienenä aina kilpailtiin, kuka saa puhalttaa kynttilän. Minä muistan ne aikaiset aamut kun herättiin ja lähdettiin autolla Rovaniemelle. Kerran kun oltiin lähdössä kotoa, papan auto meni rikki, pappa sanoi että pakkasta on yli -30 astetta. Saimme lainaan naapurin auton ja pääsimme sillä messuun. Lapset on aina tykännyt Veikosta koska oli mukava ja jutteli meille. Kaikki seurakunnan väki on ollut minulle mukavia ja minusta on ollut mukava käydä messuissa.

Minea

...KOHTI STEFANOKSEN SEURAKUNTAA

Luther-säätiön toiminta pääsi ottamaan ensiaskeleitaan Rovaniemellä 2009, jolloin pieni kutsujajouk-
komme valtuutti Lapin yliopiston opiskelijan Sampo Vartiaisen olemaan yhteydessä säätiön pastorei-
hin. Pian tuon yhteydenoton jälkeen pidettiin ylioppilaskunnan tiloissa ensimmäinen infotilaisuus. Tätä seurasi opetusta vuoden päivät, minkä jälkeen olikin aika aloittaa yhteisellä päätöksellä messut advent-
tiseurakunnan tiloissa tammikuussa 2010. Meitä oli pieni joukko, joka edelleen on pysynyt seurakun-
nan toiminnassa mukana kantavana voimana. Toiset meistä tosin on jo kutsuttu Jumalan luo ja muutto-
jen vuoksi ovat toiset löytäneet seurakuntayhteyden muilta paikkakunnilla.

Alkuajoista on jäänyt hauskana muistona mieleen alttarin valmistaminen messua varten... Aluksi
siirrettiin piano (painava:)) korokkeelta alas messun ajaksi ja sitten päättyessä takaisin. No, jonkun
aikaa tätä tehtyämmme rohkenimme neuvotella vuokranantajien kanssa, josko piano voisi olla alhaalla
pitempiaikaisesti. Asiasta oltiin yksimielisiä heidän kanssaan. Lopulta kirkon penkitkin alkoivat täyttyä
mukavasti, ja pian meitä olikin jo tiivis kävijäkunta koossa. Pyhäkoulun pitämistäkin alettiin harjoitella
ja kirkkokahveilla tutustuttiin toisiimme paremmin.

Kaikki alkuaikojen seurakuntalaiset olisivat mainitsemisen arvoisia, mutta muistelen tässä sitä, miten
jo nyt edesmennyt seurakuntaveljemme Veikko liittyi joukkoomme. Hän oli heti ensimmäisellä kerralla
mukana ylioppilaskunnan tiloissa ja loppuun saakka seurakunnan vakiokävijä. Sitä ei tullut kysyttyä
miten hän meidät löysi. Veikkohan seurasi ajan tapahtumia ja arvelemmekin, että hän näki ilmoituk-
semme lehdestä ja saapui siten ensimmäiseen tilaisuuteen. Hän kyseli, osallistui keskusteluihin ja oli
aidosti kiinnostunut toiminnastamme.

Pyörä ja Veikko kuuluivat siihen aikaan saumattomasti yhteen, salkku materiaaleineen valmiina evankelioimista varten kaupunkilaisille. Taisi sinne päätyä jakoon monenlaista seurakuntamme materiaalia. Veikko osasi Raamatun kannesta kanteen ja se kulki mukana myös messuissa. Lapsetkin hän piti tyytyväisinä, sillä joka kerta löytyi taskun pohjalta makeisia tarjottavaksi.

Messun jälkeen Veikko saatteli meidät matkaan hymyssä suin ja muutaman vitsin kerrottuaan nousi pyörän selkään, jatkaen siitä seuroihin Rauhantuvalle, josta sittemmin tuli meille uudet kirkkotilat ja Veikon uusi koti.

Minean mummo Maire

VELJEN MATKASSA

Psykologiaa opiskellen. Ja tietoja kartutellen. Keskellä savolaisten. Maisemien loistavien.

Opisto rannalla Saimaan suuren. Kuntaan Sääminkiin kuuluen. Oli oppi siinä kristillinen.

Ja ilmapiiri vapauden. Oppilaita eripuolilta Suomen. Aina Israelia myöten.

Hän Negevin erämaan jättäen. Tuli tänne maahan Pohjoiseen.

Oli elämää parhaita vuosien. Myös seurassa nuorien uskovien.

Sekä pyhästä kirjasta rakentuen. Ja oppituntien kristillisten.

Tournierin kirjoista oppien. Hän tohtori oli sveitsiläinen.

Myös uskoa tunnustaen. Hän esimerkein lukijaa lähestyen.

On rippi matkalla vapauteen. Kun lähestyy syntejä tunnustaen.

Se ehkä joskus on vaikeaakin. Se armoa on Herran kuitenkin.

Oli Herramme matka tuskainen. Hän syntistä katsoi armahtaen.

Maailman synnit kantaen. Verensä kalliin vuodattaen.

Miksi lahja oma on harvojen.

Ja niin harva kokee pelastuksen.

Vaikka valtava rakkaus Jeesuksen.

Jotta osamme olisi taivainen.

Me siellä saamme riemuiten.

Ja ylistysvirttä veisaten.

Tämä valtava voitto Jeesuksen.

On ilomme aihe iäinen.



Veikko Mieltusen runo Opiskelumuistoista.

Kuva hänen 75-vuotissyntymäpäivänään 26.11.2018

(Maire Anttisen arkistot).